

12 november 2009

Blijkbaar was er gisterenavond toch geen kortsluiting. De generator werd gewoon afgesloten zonder verwittigen en dus, toen hij deze morgen rond 8u. weer opgestart werd -de eerste operatie is om 8.30u.- was er overal licht.

Het heeft vannacht water gegoten tot rond 5u. deze morgen. Toen ik rond zeven uur weer wakker werd en naar buiten keek, was bijna alle water reeds in de grond weggetrokken. Buiten, aan mijn deur, werd ik verwelkomd door twee dode nachtvinders en één levende: gigantische bruine insecten met ogen op de vleugels.

Na het ontbijt maak ik mijn valies. Herman geeft me een cadeautje mee voor maman Germaine, een vroedvrouw uit Kinshasa die een tijdje geleden hier was om opleidingen te geven. Ook de cadeautjes, matjes in gevlochten raffia, die wij gisterenavond gekregen hebben, gaan in de valies. Het materiaal dat ik van thuis uit meegebracht heb, laat ik achter bij zuster Hélène die ik benoem tot 'conservatrice de mes outils'. Yves moet nog twee consultaties doen in het ziekenhuis.

Als het vliegtuig, dat vanuit Tschumbe komt, overvliegt richting Dinglele is het hoogtijd om van iedereen afscheid te nemen. Het is hartelijk maar er is ook verdriet omdat we niet langer blijven. Ik spreek nog eens af met Adrien dat hij aan de reizende verplegers de opdracht geeft om de gehandicapten van de hele zone te lokaliseren en hun specifiek probleem te noteren. Herman, Pierre en Thieu blijven nog twee weken; er wacht hen veel werk.

We vertrekken richting Dinglele. Jean de pastoor gaat ook mee tot aan de piste en probeert me onderweg te bekeren; 't is best leuk maar wel hopeloos. Henriette vliegt, net als vorig jaar, met ons mee tot in Kinshasa. De regen heeft de weg geenszins verbeterd, au contraire. Om 10.30u. stijgt ons Cesnaatje op. Eerst vliegen we nog een rondje boven het ziekenhuis om enkele luchtfoto's van heel de site te nemen.

Na anderhalf uur vliegen landen we in Kananga. Het is er bijna ondragelijk warm, de zon brandt fel.

De grensformaliteiten verlopen tamelijk vlot vind ik. Idioot hé, grensformaliteiten in het binnenland? We moeten hier ook nog landingsrechten betalen, we hebben dat in Dinglele niet gedaan omdat er daar geen RVA-kantoor is. RVA staat voor Régie des Voies Aériennes. We horen een bedrag van \$80 vallen. Dat lijkt ons wat veel. Uiteindelijk betalen we \$10 per persoon, we krijgen ook een reçuutje dat de 'go-pass' is: je hebt betaald dus mag je vliegen. Wij hebben al gevlogen. De Tadzjiekse piloot die ons van Kinshasa over Ilebo naar Tschumbe vloog noemde de RVA de 'Régie des Voleurs Aériennes'.

De ambtenaren schooien al even erg als vorig jaar. Henriette, die hier het woord heeft, is niet onder de indruk. Ze maakt er zich van af met de melding dat we morgen terugkomen om naar Kinshasa te vliegen en we ondertussen al ons geld nodig hebben. Aangezien de begrippen tijd

en tijd hebben hier een andere betekenis hebben dan bij ons duurt het wel wat eer we het vliegveld kunnen verlaten.

We logeren weer bij Abbé Ndjémé die ondertussen de titel van 'Monseigneur' heeft. Hij is nu naast rector van de universiteit ook en soort hulpbisschop. Jammerlijk genoeg is hij niet thuis.

Noot dd. eind 2010: Monseigneur Ndjémé is eind 2010 plots overleden..

Eens we ons elk in een kamer geïnstalleerd hebben, is het tijd voor een laat middagmaal: geitenvlees, rijst, noedels en maniokblaren.

De vermoedigheid, dagenlang opgespaard, overvalt ons. We vinden alle twee dat we een zware missie achter de rug hebben.

Yves heeft vergaderd en vergaderd, geëvalueerd en geëvalueerd, gediscussieerd ook, vaak uren aan een stuk. Dat is uren aan een stuk concentratie; het echte werk van een chef de mission. De voorlaatste dag heeft hij daarbovenop nog enkele uren consultaties cardiologie gehouden. Ook dat weegt natuurlijk.

Ikzelf heb in Katako-Kombe dagen van gemiddeld meer dan tien werkuren gehad, bijna non stop, alleen maar onderbroken door een korte middagpauze die we zowel om 12u., 14u. of om 16u. namen al naargelang het uitkwam. Dat weegt dus ook. We mogen ook niet beweren dat we veel geslapen hebben, integendeel. Yves werd dikwijls om vier uur 's morgens wakker gemaakt door het gezang van de nonnetjes in hun kapel. Ik werd zoals beschreven door klokkengelui om vijf uur 's morgens wakker gemaakt, door een rumoerige vleermuis of door de regen wakker gehouden. En eens je dan wakker ligt, ben je vanzelf aan het denken, piekeren... Van slapen komt dan niet veel meer in huis.

We zijn blij dat we het tot morgen wat rustiger zullen hebben, alhoewel: Yves heeft straks nog een belangrijk onderhoud met Henriette: maman Ajetté.

Morgen, in Kinshasa, heeft Yves bij Memisa nog een en ander te bespreken. Ik wil zeker bij Socfin langsgaan om de autoclaaf te gaan bekijken die in hun magazijnen staat. Dat is nodig omdat we vrezen dat er een voor Katako-Kombe totaal ongeschikte autoclaaf is aangekocht. Ik zou ook graag op bezoek gaan bij Allstone, een firma die cisternes maakt in polyester.

Terwijl het begint te donkeren bekijk ik alle foto's nog eens die ik tijdens deze missie getrokken heb. Ik overlees mijn dagboek en val bijna in slaap. Het is tijdvoor enkele uurtjes 'dolce far niente'.

Noot

Een aantal Congolezen noemden ons bij diverse gelegenheden 'nos pères', 'nos oncles', 'nos frères'.

En ook... Ik werd Jezus genoemd, Petrus en Jozef. Dat is nogal gebeurd, in Oostenrijk werd ik zelfs eens Rabbi Jacob genoemd (naar de rol van Louis De Funès in de gelijknamige film).